

žohnowanje jim postajeneho wěčneho herbstwa pschinjesć: sechernoscź, lěnjoscź, struchłoscź.

Do czělnje sechernoscze móže człowjet psches czělny lósch a staroscź śwěta šapadnyč. Dóschtarstwo a šwětna staroscź wutrobu tač rošprošuje a poczežuje, so tón, kiž je jeju wotrocź, šapoczina drěmacź a škóncznje wušnje, kaž tamne njemudre knježny, a šapomni, šebi wolija ša pschi-šhad nawoženje nahromadžicź. Čim bóle šemške smyšlenje čze napjelnja, čim bóle njebješke smyšlenje w tebi wote- mrěwa. Tehodla Knjes warnuje: Šladajče šo, šo wasche wutroby njebudža wobčežene š wobžranstwom, š wo- pištwom a še staroscžemi žitwoscze, šo waš tón džen nje- pschekhwata!

Strach lěnjoscze nam hrošy, hdyž šo Knjes še šwojim pschińdženjom komdži a nam dołho na dopjelnjenje šwojich šlubjenjom a hroženjom čačacź dawa, abo hdyž wšchědne nałożowanje šwucženych pobožnych waschnjom naš po nēcžim ša Bože šłowo tupych sežini a jeho móž w naš wošlabja. Wulke šahorjenje šo š wjetšcha š wěštej wot- pjatoscžu wotměnja a horjaza luboscź š liwšocžu a bješ- džakniwoscžu. Knjes pač praji: Šchtóž do kónza pschětraje, tón budže šbóžny! W dobrym lěni byč njeje mjenje štraschne, dnyžli šo š šlemu pohonjecź. Šchtóž na šebi njewachuje, šo najprjedy w małych špytowanjach pod- šuma a šhabła, ale škóncznje tež ša wulke rošbudžaze wojowanja wjazy šhmany njeje. Duž wotewrny šwoju wutrobu šbudžerškemu napominanju našcheho Knjesa: Wachuj- čze kóždy čaš a modlče šo, šo byčeže dostojni byli, čžečnyč temu wšchitkemu, šchtož šo poda, a wobštač psched człowškim šynom!

Struchłoscź a bojosć šo lohko do wutroby dobywa. Hdyž čžešnosć a žaloscź, wojowanje a šylšy žaneho kónza nimaja; hdyž je jena nusa lědma pschětrata a druha, wjetšcha šašo psched durjemi šteji; hdyž špjeczenie pschecžimo Knjesej a jeho kraleštwu džen wote dnja pschibjera a wot- pad pschezo dale wošoko šo žerje; hdyž je bědženje pschezo horzysche a my, to mólicžke štađlo, še šwojej šłabej mozu